

Крім означених крупних напрямів можна назвати і дрібніші підходи, що визначають собою інноваційні зрушення у теорії і методиці музичної освіти. До них відносимо такі, як застосування жанрово-стильових підходів до музичного навчання, педагогічні умови і методи опосередкованого впливу на музично-естетичний розвиток учня, сучасні форми і методи організації позакласної роботи з музичного виховання, проблеми визначення змісту музичного навчання сучасних школярів, методичні засоби реалізації творчого потенціалу музичного навчання, можливості культурологічної інтерпретації методичних засобів музичного навчання, методи забезпечення взаємодії пізнання, творчості, оцінювання як змістових основ оволодіння мистецтвом, дослідження проблем методики художньо-педагогічної інтерпретації музики, розробка художньо-порівняльних методик мистецького навчання, визначення методичних засад створення художніх ситуацій вибору тощо. Загалом виявлення перспектив розвитку мистецької освіти має торкатись як принципів засад відбору навчального матеріалу чи видів діяльності, так і провідних шляхів методичного забезпечення навчального процесу з мистецьких дисциплін.

Висновки. Послідовності науковим пошукам може надати вироблення педагогічної стратегії на фундаменті вивчення історичних витоків становлення теорії і методики музичного навчання. Визначення диспозиції між традиційними підходами до музичного навчання і виховання та інноваційними процесами забезпечує цілісність педагогічних знахідок, дозволяє уникнути їх дріб'язковості і мозаїчності. А відтак, віднайдення міри між впровадженням найгостріших для даного періоду ідеями і опорою на надбання минулого – запорука життєздатності модернізаційних процесів.

Література

1. Андрушкевич Фабиан. *Глобализационный концепт современных образовательных инноваций (философско-компаративный анализ модернизационных процессов в образовательных системах Украины и Польши)*. – К.: Изд-во НПУ имени М.П.Драгоманова, 2011. -343 с.
2. Зязюн І.А. *Педагогіка добра: ідеали і реалії* – К., 2000
3. Каган М.С. *Человеческая деятельность*. – М., 1984
4. Падалка Г.М. *Педагогіка мистецтва*. – К., 2008
5. Скубашевська О.С. *Педагогічний дискурс в інноваційній стратегії розвитку освіти* // www.filosof.com.ua

УДК 378.147:78

Пляченко Т.М.

МЕТОДИЧНА ПІДГОТОВКА МАГІСТРІВ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА В УМОВАХ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ

У статті розкрито зміст методичної підготовки майбутніх магістрів музичного мистецтва, які здобувають додаткову кваліфікацію викладача музичного інструмента. Автором визначено фахові компетенції та види діяльності викладача основного музичного інструмента. Проаналізовано структуру педагогічного репертуару викладача-інструменталіста, етапи засвоєння студентом творів навчальної програми, зміст самостійної роботи студента над музичним твором.

Ключові слова: *магістр музичного мистецтва, викладач основного музичного інструмента, методична підготовка, фахові компетенції, види діяльності, педагогічний репертуар.*

В статье раскрыто содержание методической подготовки будущих магистров музыкального искусства, которые осваивают дополнительную квалификацию преподавателя музыкального инструмента. Автором определены профессиональные компетенции и виды деятельности преподавателя основного музыкального инструмента. Проанализированы

структура педагогического репертуара преподавателя-инструменталиста, этапы усвоения студентом произведений учебной программы, содержание самостоятельной работы студента над музыкальным произведением.

Ключевые слова: *магистр музыкального искусства, преподаватель основного музыкального инструмента, методическая подготовка, профессиональные компетенции, виды деятельности, педагогический репертуар.*

The article defines the goal and objectives of methodological training of future masters of music art. It states the significance of academic subject area "Methods of Teaching Qualification Subjects in Higher Education" in professional training of masters of music art. There is an analysis of scientific and methodical works on instrumental and performance training of students of pedagogical and traditional universities. The author shows the contents of methodological training of future masters of music art obtaining supplementary qualification of a musical instrument teacher; explores the issues of professional competence of a teacher of the main musical instrument – instrumental and performance, historical and theoretical, musical and educational, methodical, project and constructive, research, as well as functional ones; defines professional activity of a teacher of the main musical instrument; characterizes the scope of work and basic types of activities of teacher-instrumentalist, i.e. project and constructive, analytic and synthetic, organizational and pedagogical, as well as concert and performance. The article explores the structure of educational repertoire of student-instrumentalist consisting of scales, exercises, and etudes on different types of technique, polyphonic compositions, complex form works, and instrumental pieces; defines pedagogical feasibility of studying these works in terms of the main musical instrument class describing their importance in shaping the student's performance technique; sets out recommendations on theoretical analysis of these works by the student; determines the types of analysis of instrumental works: artistic and pedagogical, historical and stylistic, musical and theoretical, as well as technical and performing; analyzes the specificity of mastering works under curriculum by students in different instrumental classes: piano, violin, wind, and folk instruments; defines the stages of student's work on instrumental works; and presents recommendations for independent student's work on music.

Keywords: *master of music art, teacher of main musical instrument, methodological training, professional competence, activities, teaching repertoire.*

Постановка проблеми. Оновлення змісту професійної підготовки майбутніх учителів у вищих навчальних закладах відповідно до вимог Болонської декларації передбачає упровадження в навчальний процес нових наукових підходів, форм і методів навчання студентів, реалізація яких забезпечує формування особистості конкурентоспроможного фахівця з високим рівнем професійно-педагогічної компетентності.

Професійно-педагогічна компетентність майбутніх магістрів музичного мистецтва формується на заняттях загальнонаукових та фахових дисциплін, а також у процесі засвоєння блоку дисциплін з додаткової спеціалізації. Найбільш поширеними серед студентів освітньо-кваліфікаційного рівня “магістр” спеціальності “Музичне мистецтво” є такі спеціалізації, як “Викладач вокалу”, “Викладач музичного інструмента”, “Викладач диригентсько-хорових дисциплін”, “Викладач музично-теоретичних дисциплін” тощо. Здобуваючи відповідну додаткову кваліфікацію, випускник магістратури має оволодіти методикою викладання певної дисципліни у вищому навчальному закладі, що в подальшому забезпечить успішність його професійної діяльності як викладача.

З огляду на це актуальним і обов'язковим є вивчення студентами “Методики викладання дисциплін кваліфікації у вищій школі”, яка має професійно-педагогічну спрямованість і викладається для різних спеціалізацій окремо. Теоретичні основи викладання цієї дисципліни для магістрантів інструментальної спеціалізації ще недостатньо розроблені, що спонукає до дослідження сутності і змісту методичної підготовки майбутніх магістрів музичного мистецтва.

Аналіз останніх публікацій, в яких започатковано розв'язання означеної проблеми засвідчив, що концептуальні положення професійної підготовки майбутніх учителів і викладачів музичного мистецтва у вищій школі розроблено провідними вітчизняними (О. Олексюк, Г. Падалка, О. Ростовський, О. Рудницька, О. Щолокова та інші) і зарубіжними (Б. Абдуллін, Л. Арчажникова, І. Кевішас, О. Ніколаєва, Г. Щербакова та інші) науковцями. Окремі аспекти інструментального навчання студентів розкрито у методичних працях А. Алексєєва, О. Андрейко, О. Бурської, Л. Гусейнової, М. Давидова, Г. Саїк, Г. Ципіна, О. Шрамко, М. Шумського, О. Щербініної та інших. Проте проблема методичної підготовки майбутніх магістрів музичного мистецтва, які здобувають в університеті додаткову кваліфікацію "Викладач музичного інструмента", є малодослідженою, що й визначило актуальність цієї статті.

Мета і завдання статті – визначити завдання і зміст методичної підготовки майбутніх магістрів музичного мистецтва, які здобувають додаткову кваліфікацію викладача музичного інструмента.

Виклад основного матеріалу. Метою методичної підготовки майбутніх магістрів музичного мистецтва є формування методичної компетентності, яка характеризує їхню готовність до виконання професійних функцій та здатність застосовувати в нових умовах набуті за час навчання знання, уміння й досвід музично-педагогічної діяльності. Завдання методичної підготовки магістрантів ми вбачаємо в опануванні студентами фахових методик та інтеграції загальнопрофесійних і спеціалізовано-професійних компетентностей, що забезпечить ефективність професійної діяльності у вищому навчальному закладі.

Методична підготовка магістрантів, які здобувають додаткову кваліфікацію викладача музичної дисципліни, має свої відмінності, які визначаються специфікою навчання у певному виконавському класі (вокальному, інструментальному, диригентському, музично-теоретичному тощо). Все ж багато спільного має бути в опануванні студентами фахових методик. Обов'язковим, на нашу думку, є вивчення: фахових вимог до викладача музичної дисципліни та специфіки його професійної діяльності; змісту навчальної програми з дисципліни та принципів організації навчання у певному виконавському класі; педагогічного репертуару та методів його засвоєння; методики формування виконавської техніки студента тощо.

З урахуванням означених вище складових ми здійснюємо методичну підготовку майбутніх магістрів музичного мистецтва, які здобувають додаткову кваліфікацію викладача музичного інструмента, що дає змогу студентам засвоїти основні складові цієї фахової методики.

Студенти мають ознайомитися із специфікою роботи викладача основного музичного інструмента, яка полягає у поєднанні інструментально-виконавської та музично-педагогічної діяльності. Інструментально-виконавська діяльність здійснюється засобами ілюстрування творів (або їх фрагментів) на заняттях з основного музичного інструмента та в процесі концертних виступів викладача. Музично-педагогічна діяльність реалізується у процесі навчання студентів гри на музичному інструменті та виховання у них професійних і продуктивних особистісних якостей.

Фахові компетенції викладача основного музичного інструмента, які мають опанувати студенти за час навчання у виші, ми визначили у такий спосіб: 1) інструментально-виконавські (вільне володіння інструментом; здатність до музично-педагогічної та концертно-виконавської діяльності); 2) історико-теоретичні (знання історії та традицій вітчизняної і зарубіжної інструментальних шкіл; знання теоретичних основ сольного інструментального виконавства); 3) музично-педагогічні (знання програмових вимог з основного музичного інструмента; знання змісту навчальної дисципліни, принципів і методів її викладання); 4) методичні (володіння методикою навчання гри на музичному інструменті; знання методів роботи над гамами, вправами, етюдами, творами великої і малої форм); 5) проєктивні та конструктивні (проєктування, добір і систематизація навчального репертуару для проведення індивідуальних занять з основного музичного інструменту зі студентами з різним рівнем підготовки; розроблення плану самостійної роботи студента тощо); 6) дослідницькі (здатність здійснювати науково-методичну і художньо-творчу роботу

з фаху); 7) функціональні (наявність досвіду фахової діяльності, здатність і готовність виконувати функції викладача основного музичного інструмента у вищій школі).

У процесі методичної підготовки магістранти виявляють спільне і відмінне у навчально-виховній, концертно-виконавській та науково-методичній роботі викладачів-інструменталістів вищих навчальних закладів I – II, III – IV рівнів акредитації, засвоюють структуру та види діяльності викладача основного музичного інструмента.

Актуальним для майбутніх педагогів-інструменталістів є вивчення структури діяльності викладача основного музичного інструмента, яку ми дефініціюємо як систему дій та операцій (внутрішніх – проєктивно-конструктивних, аналітико-синтетичних; зовнішніх – організаційно-педагогічних, концертно-виконавських), спрямованих на предмет діяльності (навчання, виховання й розвиток студентів засобами інструментального виконавства) задля досягнення поставлених цілей (розвиток музичних здібностей та інструментально-виконавських умінь студентів) в умовах певного навчального закладу засобами педагогічної техніки і музично-виконавських прийомів, результатом чого є певний рівень фахової компетентності студента.

На практичних заняттях з методики викладання дисциплін кваліфікації у вищій школі студенти-магістранти опановують різні види діяльності, які ми класифікуємо за змістом роботи викладача основного музичного інструмента.

Проєктивно-конструктивна діяльність педагога-інструменталіста полягає у: розробленні індивідуальної навчальної програми студента на семестр, навчальний рік; доборі, систематизації, інтерпретації та адаптації музичних творів для навчальної і концертно-виконавської діяльності студента; плануванні концертно-виконавської роботи студентів класу; проєктуванні етапів роботи студента над музичним твором, визначенні педагогічно доцільних форм і методів засвоєння студентом твору; проєктуванні репертуарних збірок і методичних рекомендацій з методики навчання гри на музичному інструменті; розробленні навчальних програм тощо.

Аналітико-синтетична діяльність викладача основного музичного інструмента забезпечує: всебічний теоретичний аналіз музичного твору (художньо-педагогічний, історико-стильовий, музично-теоретичний, техніко-виконавський тощо); аналіз та оцінку діяльності студента на занятті, академічному концерті, протягом семестру; самоаналіз, самооцінку, самокоригування педагогічних і музично-виконавських дій (студентом, викладачем).

Організаційно-педагогічна діяльність здійснюється у процесі: організації роботи інструментального класу (виконавська школа, традиції класу тощо); проведення індивідуальних занять зі студентами (створення умов для професійного розвитку студента, сприятливого психологічного клімату на занятті; поступове ускладнення навчального репертуару); виховання у студентів творчої дисципліни та самоорганізації в опануванні інструмента.

Концертно-виконавська діяльність викладача основного музичного інструмента реалізується засобами: підготовки студентів до академічних концертів, заліків та екзаменів (формування у студентів артистизму та сценічної культури, створення установки на успішний виступ); підготовки студентів до участі в конкурсах і фестивалях; підготовки і проведення звітних концертів класу; організації культурно-освітньої діяльності студентів класу; власної музично-виконавської діяльності педагога.

Важливим аспектом методичної підготовки майбутніх магістрів музичного мистецтва є опанування педагогічного репертуару викладача основного музичного інструмента.

Репертуар ми розглядаємо як засіб розвитку і професійного самовдосконалення студента. Складовими навчального репертуару з основного музичного інструменту є гами, вправи та етюди на різні види техніки, п'єси (кантиленного й віртуозного характеру), поліфонічні твори, твори великої форми (інструментальні концерти, сюїти, сонати, варіації, рондо тощо), твори шкільної програми зі слухання музики, твори для ескізної роботи (читання з аркуша, підбирання на слух, транспонування тощо).

Першим етапом планування навчального репертуару у класі основного музичного інструмента є усвідомлення значення окремих складових індивідуальної програми студента.

Так, наприклад, навчально-технічний матеріал (гами, вправи, етюди) є засобом формування і вдосконалення виконавської майстерності і застосовується для розвитку виконавської техніки студента-інструменталіста. Завдання і зміст роботи студента над поліфонічним твором ми вбачаємо у розвитку музичного мислення студента, засвоєнні принципів розподілу тематичного матеріалу твору, координації функцій рук виконавця, формуванні навичок читання поліфонічної фактури з аркуша тощо.

Значення творів великої форми у навчальному репертуарі студента-інструменталіста ми вбачаємо в: ознайомленні з творчістю видатних композиторів минулого і сучасності; вивченні побудови музичних творів 3-, 4- і більше частинної форми; засвоєнні та закріпленні різноманітних навичок і прийомів гри у процесі виконання інструментальних концертів, сонат, сюїт, рондо, варіацій тощо; формуванні інтерпретаторських умінь, розвитку художнього мислення студента; набутті виконавського досвіду у процесі концертного виконання творів великої форми (з оркестровим супроводом або без нього). Магістранти також вивчають особливості вивчення творів великої форми у різних інструментальних класах – фортепіанному, скрипковому, духових інструментів тощо.

П'єси, які вивчають студенти у класі основного музичного інструмента, мають різне призначення і різний рівень технічно-виконавської складності. Навчальний репертуар студента-інструменталіста (майбутнього вчителя музичного мистецтва) містить п'єси кантиленного та віртуозного характеру, в процесі роботи над якими у студента закріплюються інструментально-виконавські уміння, формуються і вдосконалюються навички інтерпретації музичних творів, а також твори шкільної програми зі слухання музики, які студент може застосовувати у процесі проходження педагогічної практики в середніх загальноосвітніх навчальних закладах як на уроках музичного мистецтва, так і в позанавчальній діяльності.

Методика засвоєння студентом навчального репертуару у класі основного музичного інструмента передбачає його всебічний теоретичний аналіз, який ми рекомендуємо здійснювати у такій послідовності: 1) художньо-педагогічний аналіз (художня цінність твору; мета і педагогічна доцільність його вивчення); 2) історико-стильовий аналіз (відомості про автора, епоху та стильові особливості твору); 3) музично-теоретичний аналіз (форма твору; фактура викладу тематичного матеріалу; тональність, ключові знаки тощо); 4) техніко-виконавський аналіз (виявлення виконавських труднощів; визначення методів роботи над твором тощо).

Майбутні магістри музичного мистецтва опановують методику роботи над гаммами, вправами та етюдами у класі основного музичного інструмента. Функціональне призначення гам і вправ полягає у формуванні й розвитку інструментальних умінь і навичок шляхом багаторазового повторення чітко визначених дій. При цьому вдосконалюється звуковисотний слух і тональне мислення студента, відпрацьовуються навички звуковидобування і техніка звуковедення на певному музичному інструменті, аплікатурні прийоми в різних тональностях, розвивається рухливість пальців і координація функцій правої і лівої рук.

Студенти також знайомляться із специфікою вивчення гам у класах фортепіано, баяна, гітари, скрипки, бандури, духових інструментів (кількість гам на семестр, принципи їх добору для конкретного студента, особливості виконання гам на клавішних, пневматично-язичкових, струнно-смичкових, струнно-щипкових і духових інструментах тощо), здійснюють класифікацію гам, вивчають послідовність засвоєння різних видів гам у класі основного музичного інструменту, аналізують збірки гам для фортепіано, скрипки, баяна, гітари, духових інструментів, опановують методику самостійної роботи студента над гаммами.

На практичних заняттях з методики викладання дисциплін кваліфікації у вищій школі студенти-магістранти вивчають методи роботи над етюдами, які ми радимо розглядати як проміжний ланцюг між вправами і музичними творами; класифікують етюди за рівнем складності, видами виконавської техніки, характером тощо; визначають педагогічну доцільність навчальних етюдів (мету і завдання, відповідність рівню підготовки студента тощо) і художню цінність концертних етюдів (рівень технічної складності, художній образ тощо); аналізують збірки етюдів для фортепіано, баяна, скрипки, духових інструментів (етюди з фортепіанним супроводом і без нього); опановують методичні рекомендації щодо

самостійної роботи студента над етюдами (кількість етюдів на семестр, форми і методи роботи над етюдами, поетапне ускладнення завдань у процесі засвоєння етюдів тощо).

Домашні заняття студента з розвитку виконавської техніки ми радимо здійснювати у такій послідовності: 1) виконання комплексу технічних вправ і гам на різні види техніки (засвоєння аплікатурних прийомів, формування штрихової техніки, розвиток рухливості пальців, опанування кантилени тощо); 2) гра етюдів на певні види техніки з урахуванням технічних труднощів твору, що вивчається; 3) робота над інструментальними творами або їх уривками; 4) самоаналіз досягнутих результатів; 5) визначення завдань для подальшого вдосконалення власної виконавської майстерності.

Однією із найскладніших складових навчального репертуару студента є поліфонічні твори. Їх виконання на різних музичних інструментах має свою специфіку, що й визначає методику роботи над прелюдіями, фугами, інвенціями (у класах клавішних інструментів) та сонатами й партитами (у класах смичкових і духових інструментів). У процесі роботи над поліфонічними творами у студентів розвиваються музичний слух (мелодичний або звуковисотний, гармонічний, тембро-динамічний, архітектонічний); музична пам'ять (швидкість запам'ятовування нотного тексту; здатність охоплення зором та запам'ятовування кількох тактів наперед здатність запам'ятати й точно повторити мелодію та гармонічну фактуру); відчуття метроритму (здатність відчувати метричну пульсацію музики; здатність чітко відтворювати ритмічний рисунок відповідно до авторського тексту); координація функцій рук та їхня виконавська автономність.

Перекладення поліфонічних творів для баяна дають студентам можливість опанувати складну техніку гри на виборній системі, що сприяє розвитку техніки лівої руки. Специфічним є виконання поліфонічних творів (сонат і партит соло) на струнних і духових інструментах. Нотація таких поліфонічних творів має свої особливості – вони записуються на одній строчці (для духових – одноголосно, для смичкових – з двоголосним та акордовим викладенням нотного матеріалу).

Роботу над творами великої форми та п'єсами у класі основного музичного інструменту ми радимо магістрантам здійснювати у такій послідовності: 1) складання плану засвоєння студентом музичного твору з урахуванням рівня розвитку його музичних здібностей та інструментальної підготовки – розподіл навчального часу на його поетапне вивчення; 2) ознайомлення студента з метою вивчення твору та очікуваним кінцевим результатом (концертне виконання на заліку, екзамені, конкурсі, фестивалі тощо); 3) ознайомлення з нотним текстом твору у процесі його прослуховування (у виконанні викладача або в записі); 4) теоретичний аналіз твору та окремих його частин, які будуть вивчатися студентом протягом семестру; 5) планування основних етапів роботи над твором; 6) ілюстрація викладачем складних виконавських прийомів (тремоло, репетиції, пасажі тощо) та словесне пояснення методів їх опрацювання; 7) поетапне вивчення нотного тексту студентом (читання окремих частин твору з аркуша, розбір окремих частин твору у повільному темпі, послідовне виконання фрагментів твору з багаторазовим повторенням складних місць); 8) детальне опрацювання складних виконавських прийомів у повільному, помірному, швидкому темпах; 9) добір спеціальних вправ для домашніх занять з метою формування певних прийомів гри на інструменті та підготовки студента до виконання складних епізодів твору; 10) виконання окремих частин твору у повільному (початок семестру), помірному, швидкому темпах (кінець семестру) з дотриманням динамічних відтінків та агогічних відхилень; 11) підготовка студента до концертного виконання твору на заліку, екзамені (психологічна підготовка студента до публічного виступу; робота студента на сцені, урахування нових акустичних умов тощо).

У процесі методичної підготовки ми акцентуємо увагу магістрантів на організації самостійної роботи студента над музичним твором. Основними її етапами ми визначили: 1) прослуховування твору (у виконанні викладача або в записі); 2) теоретичний аналіз твору (визначення тонального плану, динаміки, агогіки, виконавських труднощів та методів їх подолання); 3) визначення інтерпретаційного плану та виконавських прийомів щодо його реалізації; 4) детальна робота над складними місцями (відпрацювання навичок виконання складних аплікатурних і штрихових прийомів), фразуванням, динамікою, агогікою; 5) робота

над метроритмом, виконання окремих прийомів у повільному темпі з поступовим ускладненням завдань; виконання твору у визначеному автором темпі; 6) визначення завдань для подальшої роботи студента над інструментальним твором; 7) поетапне вивчення студентом окремих частин твору з ускладненням навчальних завдань; 8) доскональне вивчення твору (або окремих його частин), готовність до концертного виконання твору на заліку, екзамені.

Опанування студентами-магістрантами методики викладання музичного інструмента у вищій школі забезпечить успішність їхньої методичної підготовки.

Отже, аналіз окремих складових методики викладання музичного інструмента у вищій школі уможливив визначення змісту методичної підготовки майбутніх магістрів музичного мистецтва в умовах університетської освіти. Детального аналізу та наукового обґрунтування також потребують такі аспекти методичної підготовки студентів-магістрантів, як опрацювання навчальної програми з основного музичного інструменту та методи засвоєння навчального репертуару в інструментальному класі. Ці питання буде висвітлено в окремій публікації.

Література

1. Давидов М. А. *Теоретичні основи формування виконавської майстерності баяніста : навч. посіб. [для вузів] / М. А. Давидов. – К. : Муз. Україна, 1997. – 240 с.*

2. Пляченко Т. М. *Основи скрипкової педагогіки : навчальні матеріали [для студентів музично-педагогічного факультету] / Т. М. Пляченко. – Кіровоград : РВЦ КДПУ ім. В. Винниченка, 2001. – 44 с.*

3. Шрамко О. І. *Основний музичний інструмент: алгоритми методики : навчально-методичний посібник для студентів музичних факультетів вищих педагогічних закладів / О. І. Шрамко. – Кривий Ріг : Видавничий дім, 2008. – 219 с.*

4. Цыпин Г.М. *Методика обучения игре на фортепиано : [учеб. пособие для студентов пед. ин-тов по спец. №2119 «Музыка и пение»] / Г. М. Цыпин. – М. : Просвещение, 1984. – 176 с.*

УДК: 378+371.13

Реброва О.Є.

ХУДОЖНЬО-МЕНТАЛЬНИЙ ПІДХІД У ФАХОВОМУ НАВЧАННІ МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ ХОРЕОГРАФІЇ

У статті розкривається сутність художньо-ментального підходу як ознаки сучасної наукової парадигми педагогіки мистецтва. Пропонований підхід визначений на основі дослідження художньо-ментального досвіду майбутніх учителів музики та хореографії. Визначено специфічні особливості застосування художньо-ментального підходу в підготовці майбутніх учителів хореографії, що враховує особливості хореографії як мистецтва та особливості фахового середовища навчання.

Ключові слова: *художня ментальність, науковий підхід, художньо-ментальний підхід, хореографічне мистецтво, підготовка майбутніх учителів хореографії.*

В статье раскрывается сущность художественно-ментального подхода как проявления современной научной парадигмы педагогики искусства. Предлагаемый подход определен на основе исследования художественно-ментального опыта будущих учителей музыки и хореографии. Охарактеризованы специфические особенности применения художественно-ментального подхода в подготовке будущих учителей хореографии, что учитывает свойства хореографии как вида искусства и особенности профессиональной среды обучения.

Ключевые слова: *художественная ментальность, научный подход, художественно-ментальный подход, хореографическое искусство, подготовка будущих учителей хореографии.*